

LOBECHIUS, cum nostra reget subsellia, quali
Me pridem cultam fovit, amore pari.
O spes fallaces! pro fertis iusta paranda
LOBECHIO veniunt pectine luctifico.
Inunc, i finge, ô reditura Academia, quondam
Qualia ium fuerant secula, finge tibi:
Cum mea doctifluis resonarent pulpita verbis:
Haudq; aliud paries, clara nisi, imbiberet:
Cum benè concordijuncta essent corda docentum
Mente, nec huc alter tenderet, alter eò:
Ante suis mea cum certatim commoda ferrent,
Meq; foret magnum deseruisse nefas:
Cum me nutricis studium exhilararet, & omnis
In me exornandum ferveret ire labor.
Inunc, i finge hæc reditura Academia secla:
Quam non expectes sæpius, hora venit.
Sæpè suum repetit madefactus pastor ovile,
Cui surgens clarum spondet Apollo diem.
Est, cui longævus ipsi promittimus annos:
Quam credas tibi cum Mors gravis ante rapit.
LOBECHI, æternum decus, & mea gloria, & ardor.
Quem te complectar, sidera donec erunt:
Cælo conscriptus qui vivis perpete vita,
Vive bone & semper, vive, Beate, polo.
Donec erunt, mea quas geminent subsellia, voces,
LOBECHI nomen, gloria semper erit.
Et tu magne Deus, quo percutiente calentis
Pectoris insanis ætuo vulneribus:
Tu miserere mei, Deus, ô miserere tuentis,
Et mihi da vires, da mihi præsidium:
Suffice, qui doceant: quos servas, Christe, docentes.
Quiq; docent serva, Christe, benigne meos.

Epice